

jäätse tassase heälega omma haledat luggo. Igga salmi löppetuses käisid need sannad: „Kui emma siwa sisse hauda maeti, siis olli seik meie rööm löppenud.” Temma olli sedda luggo juba ammu, iggas linnas ja ta metsa teed käies lausnud. Wahhest lähhemalt, wahhest pikkemalt. Agga nüüd sel hommikul ollid appelsinid näähnes issa-maa ja lapse pölli ni selgeste ja järsko ta mèle tulnud, et temma pikkemalt fui ias enne omma luggo laulis. Ta liti lauldes omma issa-maa illo, temma kõrgeid mäggesid ja sedda kenna jõgge, mis möäst alla joostes lajja nurga peale ehhitud wessi rattast ringi aja. Ta mälletas wanne-mate ja wenna armo ja armastust, ja omma waest issa, kes lastest mahha jätud, wöeraste käest peab tööd ja leiba otsima. Ta meel olli lauldes ni haledaks läind, et ta seddagri tähhese ei pan-nud, ei suure sinna illu eggia rahwast, mis vasto-tulli ja järel käis; ja ta sedda mitte, et legi juba ammu jalla peal ta järele astus ja temma sauno terraselt tähhese panni, tunni järel tullia omma lät järsko temma ölla peale panni ja sahkesti ütles: „Se on lül so omma ello luggo, mis sa laulad, mis siis sinno nimmi on?” „Pri-did Klipmüller,” ütles pois ja pöras filmad kü-sia pole. „Oh, oh,” ütles se, „se on jo minno nimmi, sa minna ollen tohter Klipmüller. Sinno nimmi hüti wist koddo Wridli, efs olnud nenda?”

„Jah, armas herra,” ütles Wridli, ja temma turb väggo läts jäätse rõõmjamals, kui temma selle sahle wöera herra silmi watas, ja ütles: „Teie rägite ka Tiroli fele murret.” — „Jah,” ütles herra, „minna ollen kül Vini linnas sündinud ja laekwanud, agga minno issa on Tioli-maal seie tuulid, ja minna armastan sedda seest ja sedda soob ta siin tihti kuulda, fest siin sures linnas on ta Tiroli rahwast kül. Tioli-maa on ja ta mcie Keisri pärast, ja siama ärra olle ta ni turb, et sa kord Vini linnas oled, sa oled itta veel mcie omma keisri rikis ja ei olle ta ni ilm kael omma lotto. Kuidas siis sinno kaup siin joosseb?” „Tinti ostetakse kül itta makohhal en-nam fui linnades,” ütles Wridli, agga ma tullin ta sellepärrast seie, et ma tahtsin ta kord keisri-linna nähhä. — „Ja sinno laulo ei olle kül ta legi tähhese pannud?” küüsib herra. „Ei, ütles Wridli, minna ei ollegi rahha pärast lausnud, ja seie tullin ma vast täenna hommiko.” „Moh, seit sinna läbbi käies lähhed sul juba mõnni pääw aega, ni laua woid sa minno jures sõmas ja ömaeal läia. Agga tulle nüüd kohhe minno laua ja laula minno rahwale ta omma luggo.” Wridli tännas herrat selle helbusse eest. Agga fui temma herra järel laiast treppidest üles, suure, kennaste ehhitud tappa astus, kus seik läti ja hilgas ja kus penes rideks üts praua istus,